

Prædiken 3. s. e. påske 2020.

Vis os da vejen, forsoningens Herre, og giv os mod til at gå den! Amen.

Denne hellige lektie skrives i Anden Mosebog:

Moses vogtede får for sin svigerfar Jetro, præsten i Midjan. Da han engang havde drevet fårene langt ud i ørkenen, kom han til Guds bjerg Horeb. Dér viste Herrens engel sig for ham i en flammende ild fra en tornebusk. Moses så, at busken stod i lys lue, men at den ikke blev fortæret af ilden, og han tænkte: »Jeg må hen og se nøjere på dette mærkelige syn! Hvorfor brænder busken ikke?« Men da Herren så, at han gik hen for at se det, råbte Gud til ham inde fra busken: »Moses! Moses!« Han svarede ja, og Gud sagde: »Du må ikke komme nærmere! Tag dine sandaler af, for det sted, du står på, er hellig jord.« Og han sagde: »Jeg er din faders Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud.« Da skjulte Moses sit ansigt, for han turde ikke se Gud. Så sagde Herren: »Jeg har set mit folks lidelse i Egypten, og jeg har hørt deres klageskrig over slavefogederne. Jeg har lagt mig deres lidelser på sinde. Gå nu! Jeg vil sende dig til Faraos. Du skal føre mit folk israelitterne ud af Egypten.« Moses sagde til Gud: »Hvem er jeg, at jeg skulle gå til Faraos og føre israelitterne ud af Egypten?« Gud svarede: »Jeg vil være med dig, og dette skal du have som tegn på, at det er mig, der sender dig: Når du har ført folket ud af Egypten, skal I dyrke Gud på dette bjerg.« Moses sagde til Gud: »Når jeg kommer til israelitterne og siger til dem, at deres fædres Gud har sendt mig til dem, og de spørger mig, hvad hans navn er, hvad skal jeg så sige til dem?« Gud svarede Moses: »Jeg er den, jeg er!« Og han sagde: »Sådan skal du sige til israelitterne: Jeg Er har sendt mig til jer.«

Denne hellige lektie skrives i Apostlenes Gerninger:

Da Peter og Johannes i templet havde helbredt en lam mand, hentede rådet dem ind og spurgte dem: »Med hvilken magt og i hvilket navn har I gjort dette?« Fyldt af Helligånden svarede Peter dem: »Folkets ledere og ældste! Når vi i dag bliver forhørt på grund af en velgerning mod en syg mand, hvordan han er blevet helbredt, så skal I alle, ja, hele Israels folk vide, at det er i Jesu Kristi, nazaræerens, navn, ham som I korsfæstede, men som Gud oprejste fra de døde, at denne mand står rask foran jer. Jesus er den sten, som blev vraget af jer bygmestre, men som er blevet hovedhjørneste. Og der er ikke frelse i nogen anden, ja, der er ikke givet mennesker noget andet navn under himlen, som vi kan blive frelst ved.«

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes:

Jesus sagde: »Jeres hjerte må ikke forfærdes! Tro på Gud, og tro på mig! I min faders hus er der mange boliger; hvis ikke, ville jeg så have sagt, at jeg går bort for at gøre en plads rede for jer? Og når jeg er gået bort og har gjort en plads rede for jer, kommer jeg igen og tager jer til mig, for at også I skal være, hvor jeg er. Og hvor jeg går hen, derhen kender I vejen.« Thomas sagde til ham: »Herre, vi ved ikke, hvor du går hen, hvordan kan vi så kende vejen?« Jesus sagde til ham: »Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig. Kender I mig, vil I også kende min fader. Og fra nu af kender I ham og har set ham.« Filip sagde til ham: »Herre, vis os Faderen, og det er nok for os.« Jesus sagde til ham: »Så lang tid har jeg været hos jer, og du kender mig ikke, Filip? Den, der har set mig, har set Faderen; hvordan kan du så sige: Vis os Faderen? Tror du ikke, at jeg er i Faderen, og Faderen er i mig? De ord, jeg siger til jer, taler jeg ikke af mig selv; men Faderen, som bliver i

mig, gør sine gerninger. Tro mig, at jeg er i Faderen, og Faderen er i mig; hvis ikke, så tro på grund af selve gerningerne. Amen.

3. søndag efter påske – sådan hedder dagen i dag. Vi er altså stadig i påsketiden, selvom det nok efterhånden er ved at være et par uger siden, at det sidste påskeæg er nedsvælget og det sidste pynt pillet ned.

Men herinde i kirken, følger vi en lidt anden kalender, nemlig kirkeårets kalender, og her står vi stadig under påskens markør.

Derfor er det måske et lidt pudsigt sted vi dumper ned, i dag, i Johannesevangeliet. Vi kommer ind i historien inden påsken overhovedet har fundet sted, lige efter det tidspunkt, hvor Jesus har vasket disciplenes fødder, og forudsagt, at han snart vil blive svigtet.

Men selvom det kan virke lidt bagvendt, så giver det alligevel mening, for siden vores påskefejring, er der hver søndag blevet sagt noget vigtigt til os, formuleret af evangelisten Johannes, og som fortæller os noget om, hvad opstandelsen betyder.

Første søndag efter påske var det opfordringen: "Følg mig!". 2. søndag efter påske var det: "Jeg og Faderen, vi er et" og nu – 3. søndag efter påske - får vi så essensen af de to foregående udsagn: "Jeg er vejen, sandheden og livet".

Lægger vi de tre udsagn sammen, ja så får vi nærmest en lille påske-Maggiterning – et indkog af hvad det betyder, at Jesus døde og opstod for vore synders forladelses skyld. Vi får at vide hvem Jesus er, og hvad det vil sige at tro på ham. Vi får at vide, at der ingen vej er til Gud, uden at den går igennem Jesus.

Der er ingen smutveje, ingen omveje eller genveje – nej, vil vi have del i Guds Rige og høre ham til, så må vi forstå at Faderen og Sønnen så at sige er to sider af samme sag, og at ingen kommer til Faderen uden ved Jesus Kristus.

Holder vi Johannesevangeliet sammen med beretningen fra 2. Mosebog, som også hører med til denne søndags tekster, så kan vi se, at der er sket noget med Gud. Fra Det Gamle Testamente til Det Nye Testamente, sker der en klar udvikling, og vi kan konstatere det forunderlige: at Gud lader sig forandre!

Den Gud vi hører om i beretningen om Moses på bjerget; det er en Gud der holder sig skjult. En Gud der viser sig indirekte, som en tornebusk der brænder, uden at brænde op. En Gud som Moses ikke kan tåle at se – for så vil han selv blive fortæret. Og han får besked på at tage sandalerne af, for han befinder sig på hellig grund.

Moses får dog noget at vide om den Gud, der møder ham på bjerget, nemlig hans navn. "Jeg er den jeg er" siger Herren til Moses, og med disse ord, sender han ham tilbage til Ægypten, for at udfri Israelitterne fra deres slaveri.

Jeg er, den jeg er, er jo et lidt mærkeligt overflødigt udsagn, for det kan vel siges om os alle sammen – at vi er den, vi er.

Men hvem er, den jeg er?? Ja det får vi så at vide, i Det nye Testamente. Her besvares det spørgsmål, med Jesu udsagn, her på 3. søndag efter påske – nemlig: Vejen, sandheden og livet! Det er, hvem jeg er, er.

Og det er det forunderlige og nye: At Gud nu ikke længere er den fjerne og utilnærmelige Gud, som vi møder på bjergets top, ham, som vi ikke kan tåle at møde direkte, og som vi knap må kende navnet på.

Nej, nu er Gud bragt ned på jorden til os, på en helt konkret måde. Og er i blandt os, selvom han blev slået ihjel. Nu kan vi sige hans navn, og han kender hver enkelt af os. Og han vil ikke bare vise os vejen, nej han er selv vejen.

Han nøjes ikke med at være vejviser, sådan som Johannes Døbereren, og profeterne før ham, der konsekvent viser væk fra sig selv. Nej han siger: *Jeg* er vejen, *jeg* er sandheden, *jeg* er livet.

Der er altså en vej, mellem Gud og mennesker, og den blev gået, da Gud blev menneske i Jesus, og tog bolig i blandt os. Da blev afstanden mellem Gud og mennesker fjernet, og vi fik at se, at Gud er forunderlig og foranderlig. At han lader sig røre og bevæge og flytte, af omsorg for sine skabninger.

Og sådan skal vi også lade os røre og bevæge og flytte, af omsorg for hinanden. For det er netop vejens mål – at vi skal gå den, ikke for os selv, men for medmennesket. Gør vi det, så følger vi ”veje Gud tør kende, og så gør det ikke så meget at ”vi til målet når, først ved verdens ende”, som vi plejer at synge ude ved graven.

Men det er ikke nødvendigvis nemt, det med at følge vejen.

Det er let, alt for let, at komme på afveje, at fare vild og miste orienteringen. Kortet er måske ikke tegnet færdigt, kompasset gået itu, og gps´en løbet tør for strøm.

- Vi kan blive distraheret eller afledt, lokket til at hænge vandrestøvlerne op, og slå os ned i det velkendte og trygge.

- Vi kan stå ved en vejgren, og være tvunget til at vælge i blinde, fordi vi reelt ikke aner, hvilken vej der er den rigtige at følge.

- Eller vi kan vide ganske bestemt hvilken vej der er den rigtige, men være bange for de konsekvenser, vores valg kan medføre.

Den amerikanske digter Robert Frost, har skrevet et tankevækkende digt, om netop dette, at vælge, og følge, den rigtige vej. Det hedder "The road not taken" – eller på dansk: "Den vej jeg ikke valgte". Og det lyder sådan her, i den danske oversættelse:

To veje skilte sig i en gul skov
og trist over, at jeg ikke kunne følge begge
stod jeg ene rejsende længe
og så ned ad den ene, så langt jeg kunne
til den fortabte sig i underskoven.

Så tog jeg den anden, som var lige så skøn,
måske lokkede den lidt mere,
her var græsset grønnere og uberørt;
selvom de rejsende der havde betrådt dem lige meget.

Og begge lå de den morgen
med blade ingen havde trådt ned.
Jeg gemte den første til en anden dag!
Velvidende at den ene vej leder til den næste
og jeg tvivlede på, om jeg nogensinde kom igen.
Jeg siger dette med et suk.
For længe, længe siden
løb to veje hver sin vej i skoven, og jeg
– jeg valgte den mindst befærdede,
og det gjorde hele forskellen.

Jeg valgte den mindst befærdede, og det gjorde hele forskellen! Ja det klinger jo virkelig med på Jesu udsagn om at han er vejen, sandheden og livet. Det er ikke den mest befærdede vej, ej heller den letteste eller mest bekvemme, men at følge den, og gå den, det gør hele forskellen!

Lad os følge ham, der også selv tog også den mindst befærdede vej, vejen til døden på et kors og opstandelsen påskemorgen. Vejen, som virkelig gjorde hele forskellen, ikke bare for ham, men for os alle. Tak og lov for det. Amen.